

Sygn. akt VI Ka 280/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopec

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 r.

sprawy **D. B.** ur. (...) w B.

s. K. i Z. z domu W.

oskarżonego z art. 218 § 1a kk i art. 219 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 12 lutego 2020 r. sygn. akt II K 1086/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. B. w punkcie 1 części dyspozytywnej w ten sposób, że przyjmuje, iż zachowanie jego polegało na tym, że jako pracodawca – właściciel firmy (...) w Z. wykonując czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w okresie od marca 2014r. do stycznia 2017 r. w Z. uporczywie naruszał prawa pracownicze zatrudnionego przez niego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy K. N. poprzez nienależyte rozliczanie i wypłacanie diet z tytułu podróży służbowych, nienależyte rozliczanie godzin nadliczbowych oraz urlopów wypoczynkowych i wypłacanie wynagrodzenia za pracę z pominięciem ewidencji czasu pracy i z podstawy prawnej skazania eliminuje przepis art. 219 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11 § 3 kk zaś wymierzoną mu karę obniża do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego D. B. na rzecz oskarżyciela subsydiarnego K. N. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 160 złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 280/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt II K 1086/17		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>1. Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 218 § 1a k.k. a art. 219 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez ich zastosowanie i uznanie, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, kiedy to prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżonemu nie można postawić zarzutu wypełnienia znamion ww. przestępstw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>2. Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, przez dowolną jego ocenę i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

selektywne
ocenie
zebranych w
sprawie
dowodów pod
przyjętą z góry
tezę o winie
oskarżonego
poprzez uznanie
poszczególnych
okoliczności za
wiarygodne –
w tym w
szczegółności
bezkrytyczne
uznanie za
wiarygodne
zeznań K. N. i
S. R. – przy
jednoczesnym
bezpodstawnym
uznaniu wielu
innych dowodów
dotyczących tych
samyh
okoliczności za
niewiarygodne,
m.in. wyjaśnień
oskarżonego i
przedstawionych
dowodów
potwierdzających
jego wersję
zdarzeń, co w
konsekwencji
doprowadziło do
błędnego
ustalenia Sądu
meriti
dotyczącego
rozliczania i
wypłacania
wynagrodzenia,
składającego się
z wynagrodzenia
zasadniczego
oraz ryczałtu-
diet z tytułu
podróży
służbowych oraz

rozliczania
godzin
nadliczbowych i
urlopów
wypoczynkowych;

b) art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
92 k.p.k. i 410
k.p.k. poprzez
dowolną, a nie
swobodną ocenę
materiału
dowodowego
polegającą na
ustaleniu przez
Sąd I instancji,
że oskarżony
posługiwał się
aneksem
opiewającym na
kwotę 1850 zł
brutto, podczas
gdy w
rzeczywistości
nigdy nie było
tak
sformułowanego
aneksu –
obowiązywał
bowiem do
końca 2015 r.
aneks na kwotę
1850 zł jako
wynagrodzenie
zasadnicze +
500 zł ryczałt za
godziny
nadliczbowe,
nocne i czas
dyżurów, czyli
razem kwota
2350 zł brutto –
i od takiej kwoty
były
odprowadzane
składki ZUS
do końca 2016
roku;

c) art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającą na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale, a pominięciu lub odmówieniu waloru wiarygodności, bez należytego i przekonującego uzasadnienia szeregowi innych dowodów wskazujących na niepopelnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, przez co Sąd I instancji zmarginalizował przy ocenie znaczną część materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w postaci m.in. zeznań świadka

J. A. i R.
R., wykazów
nieprawidłowości
czasu pracy
sporządzonych
przez
oskarżonego,
opinii biegłego
Krystiana
Dziurzyńskiego
sporządzonej w
sprawie o sygn.
akt (...) toczącej
się przed Sądem
Rejonowym w
(...), wyjaśnień
oskarżonego, a
także zeznań K.
N. w części,
na podstawie
których możliwe
było ustalenie,
że niezgodnie ze
stanem
faktycznym
deklarował on
przy użyciu
selektora pracy
(urządzenia,
które rejestruje
czynności
według wskazań
osoby je
obsługującej)
pracę w dni
wolne,
odbywanie
dyżurów w
sytuacji braku
takiego
polecenia ze
strony
pracodawcy oraz
deklarował
znaczną ilość
„innej pracy”,
której
wykonywania
nie był potem
w stanie wykazać

przed
pracodawcą, w
efekcie czego
Sąd doszedł
do błędnego
przekonania o
nieudowodnieniu
przez
oskarżonego
nadużywania
selektora pracy
innej przez
oskarżyciela
subsidiarnego,
pomimo
przeprowadzenia
szeregu
dowodów na
tę okoliczność,
co doprowadziło
do błędnego
uznania o
nieprawidłowościach
w rozliczaniu
godzin
nadliczbowych i
dni wolnych,
w sytuacji gdy
oskarżyciel
subsidiarny
poza zapisem
selektora pracy
i „własnych
notatek” (wg
oskarżonego
zrobionych na
podstawie
odczytu „karty
kierowcy”),
które nie
zawierały
żadnych
konkretnych
wskazań, nie
przetworzył
żadnego dowodu
na okoliczność
wykonywania
deklarowanych
prac, nie potrafił

wskazać jakie prace wykonywał w spornym okresie, nie odniósł się do twierdzeń oskarżonego, które to dotyczyły braku podstaw do zaliczenia konkretnych aktywności oskarżyciela subsydiarnego do czasu pracy, w efekcie czego Sąd I instancji błędnie uznał, iż oskarżony dokonał nieprawidłowego rozliczenia za czas co do którego oskarżyciel subsydiarny nie był w stanie nawet bliżej określić co, gdzie i ile czasu robił;

d) art. 4 k.p.k. oraz 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnięcie wniosków, które z niego nie wynikają, a

mianowicie
uznanie przez
Sąd, iż po stronie
oskarżonego
doszło do
nienależytego
rozliczenia i
wypłacanie diet
z tytułu podróży
służbowych i
godzin
nadliczbowych,
podczas gdy
zdaniem
oskarżonego
nieprawidłowości
w należyтым
rozliczaniu i
wypłacaniu diet
z tytułu podróży
służbowych i
rozliczaniu
godzin
nadliczbowych –
leżały po stronie
oskarżyciela
subsidiarnego, a
przyczyną było
nadużywanie
przez K. N.
„pracy innej”
deklarowanej
przy użyciu
selektora pracy,
której K. N.
nie był w
stanie później
uzasadnić, co
spowodowało
obniżenie
poziomu
zaufania do
niego jako do
pracownika w
oczach
pracodawcy, tj.
D. B., a
w konsekwencji
powyższa
sprzeczna z

materiałem dowodowym ocena Sądu doprowadziła do błędnego uznania, że miały miejsce nieprawidłowości w zakresie rozliczenia czasu pracy pracowników, podczas gdy w zakresie nienależytego rozliczania diet i ryczałtów w trakcie kontroli PIP zostały wykazane dwa błędy, a dotyczące przyjmowania w rozliczeniach kursu waluty euro z dnia wyjazdu (przekroczenia granicy), podczas gdy prawidłowo powinien być to kurs sprzed dnia przyjazdu (minimalne różnice), a także okoliczność niewpisywania godzin wyjazdów i przyjazdów (przekraczania granic), ale godziny te były znane oskarżonemu, a wysokość diet i ryczałtów rozliczana była prawidłowo, co

potwierdziła
biegła z zakresu
księgowości
Teresa
Dźwilewska w
swojej opinii w
sprawie przed
Sądem Pracy w
L., wyliczając
wysokość
delegacji od
sierpnia 2016
r. do stycznia
2017r.

e) art. 2 § 1 pkt
1 k.p.k. i § 2
k.p.k. w zw. z
art. 4 k.p.k. i 410
k.p.k. poprzez
naruszenie
zasad prawdy
materialnej i
obiektywizmu
procesowego i
zaniechania
zbadania oraz
uwzględnienia
okoliczności
przemawiających
na korzyść
oskarżonego, w
szczególności
pominięciu
okoliczności, że
całe
przeprowadzone
w sprawie
postępowanie
dowodowe –
w tym przede
wszystkim
analiza
dokumentacji,
zeznań
świadków oraz
opinii biegłego –
wykazało, że nie
ma możliwości
jednoznacznego

stwierdzenia
nieprawidłowości
w zakresie
rozliczania
nadliczbowego
czasu pracy,
ponieważ
wynagrodzenie
+ ryczałt za
nadgodziny
zawsze płacone
były na konto,
a tylko delegacje
100% w
gotówce, a tym
samym brak
jest możliwości
wykazania
nieprawidłowości
we wskazanym
zakresie, w
sytuacji gdy
w aneksie do
umowy o pracę z
dnia
31.12.2015r.,
gdzie
przewidziano
jako kwotę
wynagrodzenia
2350 zł,
posłużono się
pojęciem
„wynagrodzenia”,
a zatem
pojęciem
szerszym niż
„wynagrodzenie
zasadnicze” -
tym samym
treść obu
ujawnionych w
sprawie
Aneksów nie stoi
ze sobą w
sprzeczności i
należało uznać,
że K. N. również
po 31.12.2015r.
otrzymywał

stosowny ryczałt
za pracę w
godzinach
nadliczbowych;
tym bardziej,
że gdyby było
inaczej –
podniesiono
oskarżycielowi
subsidiarnemu
wynagrodzenie
zasadnicze i
pozostawiono
ryczałt –
oskarżyciel
subsidiarny z
pewnością
upomniałby się
o brakujące
kwoty;

f) art. 7 k.p.k.
w zw. z art.
92 k.p.k. i 410
k.p.k. poprzez
dokonanie oceny
dowodów przez
Sąd w sposób
wybiórczy,
sprzeczny z
zasadami logiki
i wskazaniem
doświadczenia
życiowego, co
skutkowało
nadaniem
niewłaściwego
znaczenia
okoliczności
braku regularnej
i bieżącej
kontroli
pracownika
przez
pracodawcę oraz
faktowi iż
kontrola
prawidłowości
posługiwania się
przez

oskarżyciela
subsidiarnego
selektorem
czasu pracy innej
miała miejsce
dopiero po
rozwiązaniu
umowy o pracę i
wówczas zostały
sporządzone
wykazy naruszeń
rejestracji pracy
przez
oskarżyciela
subsidiarnego i
niejako w
konsekwencji
powyższego
zmarginalizowanie
przy ocenie
opinii biegłego
która odbiegała
od ustalonego
przez Sąd stanu
faktycznego,
podczas gdy
opinia ta
wskazywała
naruszenia
dokonywane
przez
oskarżyciela
subsidiarnego,
tj. deklarowanie
znacznej ilości
innej pracy,
która nie
znajdowała
potwierdzenia w
innych
dowodach, a
nadto błąd Sądu
w braku
konfrontacji
ustaleń biegłego
z pozostałym
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym, co

miało
bezpośredni
wpływ na treść
wyroku;

g) art. 7 k.p.k.
w zw. z art. 92
k.p.k. i 410 k.p.k.
poprzez brak
podjęcia przez
Sąd meriti próby
interpretacji
zachowania
oskarżonego i
bezkrytyczne
przyjęcie
stanowiska
oskarżyciela
subsydiarnego w
zakresie
wywierania
przez D. B.
nacisków na
K. N. celem
podpisania
kolejnego
aneksu
zmieniającego
umowę o pracę
i błędne nadanie
im znaczenia,
iż dokonywane
były „w celu
wyrządzenia
pracownikowi
przykrości,
poniżenia,
dokuczenia czy
lekceważenia”, a
także
przypisanie
oskarżonemu
„złej woli i
długotrwałości”,
w efekcie czego
Sąd dokonał
błędnego
uznania, że K.
N. był od marca
2014 r. poprzez

oskarżonego
zmuszany do
określonych
zachowań typu
podpisywanie
delegacji,
podczas gdy w
sprawie (...)w
pozwie K. N.
wskazał, że jego
relacje z D. B. do
września 2016r.
były bardzo
dobre, niemal
idealne, a zatem
nie sposób
zgodzić się z
oceną Sądu, że
miało miejsce
naruszenie praw
pracowniczych
od marca 2014r.
w sytuacji, gdy
zarówno
oskarżyciel
subsydiarny, jak
i oskarżony
na rozprawie
zgodnie zeznali,
że współpraca od
2006r. aż do
2016 r. odbywała
się właściwie bez
żadnych kłótni
czy
nieporozumień.
Powyższe
ustalenie Sądu
pozostaje w
jawnej
sprzeczności ze
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym,
również w
zakresie
dokonania przez
Sąd błędnej
wykładni

<p>oświadczeń woli stron złożonych przez oskarżonego i oskarżyciela subsydiarnego, a zawierających się w aneksie do umowy o pracę z dnia 31.12.2015 r. w przedmiocie warunków płacy i stwierdzenie, że strony postanowiły o zwiększeniu wynagrodzenia zasadniczego pracownika do kwoty 2350 zł brutto, podczas gdy treść oświadczeń stron prowadzi do zupełnie odmiennej oceny, którą dodatkowo potwierdza zachowanie stron po dokonaniu tej czynności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1 Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego były zasadne</p>	

o tyle, że skutkowały zmianą opisu przypisanego D. B. czynu z art. 218 § 1a k.k. opisanego w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

W toku postępowania nie zostało bowiem ustalone w sposób dokładny i jasny, jakiej wysokości składki powinny być odprowadzane z tytułu ubezpieczeń społecznych i o ile niższe od należnych były składki faktycznie odprowadzane przez D. B. do ZUS. Ze względu na brak możliwości czynienia ustaleń w tym zakresie na postawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i kierunek wywiezionej apelacji, Sąd Odwoławczy uznał za

**zasadne
wyeliminowanie
z podstawy
prawnej
skazania
przepis art.
219 k.k. w
zw. z art.
11 § 2 k.k.,
co przełożyło
się również
na wymiar
orzeczonej
wobec D. B.
kary
grzywny.**

Ad. 2

Odnosząc się do podniesionych przez obrońcę zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i

doświadczenia
życiowego. W
szczególności
powołane
wskazania
doświadczenia
życiowego były
pomocne przy
ocenie materiału
dowodowego
zawierającego
znacznie
różniące się od
siebie zeznania
oskarżyciela
subsydiarnego
oraz wyjaśnienia
oskarżonego. W
szczególności na
walor
wiarygodności
nie zasługują
twierdzenia
oskarżonego, iż
w ramach
umowy o pracę
z K. N. podpisał
on dwa aneksy
zawierające
różniące się od
siebie ustalenia
w zakresie
wynagrodzenia,
przy czym aneks
z dnia
31.12.2015r. nie
funkcjonował w
krajowym
obrocie
prawnym i
przygotowany
był jedynie w
celu
przedkładania
podczas
wykonywania
przez
pokrzywdzonego
obowiązków

służbowych poza granicami kraju.

Przepisy art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. statuują zasady, iż zarówno podstawą faktyczną orzeczenia, jak i wyrokowania może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Tak też było w niniejszej sprawie, chociaż zgodnie z subiektywnym przekonaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie nie było słuszne.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wydanego rozstrzygnięcia w sposób dokładny, wyczerpujący i pełny opisał dokonaną przez siebie ocenę dowodów, w tym z dokumentów i zeznań świadków wskazując, którym z nich nadał walor wiarygodności, a

którym nie oraz które okazały się mało istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ocena ta, wbrew stanowisku skarżącego, jako zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, czyni zadość wymogom art. 7 k.p.k. Nie jest bowiem sytuacją wyjątkową, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków, nie jest spójny, a nierzadko nawet sprzeczny z wyjaśnieniami oskarżonego. Oczywistym jest, iż D. B., realizując przysługujące mu prawo do obrony, w swoich zeznaniach przedstawiał w sposób korzystny dla siebie sposób rozliczeń z oskarżycielem subsydiarnym, odmienny od treści zeznań K. N.. Rolą Sądu jest dokonanie takiej oceny całokształtu

zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
aby ustalony
przez niego
stan faktyczny
odpowiadał
prawdzie
materialnej.
Pokreślić przy
tym należy,
iż nie można
skutecznie
podnieść zarzutu
naruszenia art. 7
k.p.k., art. 2 §
2 k.p.k. i art.
5 § 2 k.p.k.
na tej podstawie
– a do tego
sprowadzają się
podniesione
zarzuty – iż Sąd
orzekający oparł
się na dowodach
obciążających
oskarżonego
przy
nieuwzględnieniu
dowodów
mających
świadczyć na
jego korzyść,
jeżeli całościowa
ocena materiału
dowodowego, a
tak było w
niniejszej
sprawie, jest
zgodna z
zasadami
wiedzy, logiki
i doświadczenia
życiowego. Nie
świadczy to
również – wbrew
stanowisku
skarżącego –
o przyjęciu w

sposób
aprioryczny
założenia o winie
oskarżonego.

Twierdzenia
oskarżonego, iż
jego działania
były reakcją
na nierzetelne
używanie przez
oskarżyciela
subsydiarnego
selektora czasu
pracy nie
stanowią, wbrew
jego
przekonaniu,
okoliczności
ekskulpujących
jego
postępowanie.
Oczekiwać by
należało
bowiem, iż
pracodawca po
ujawnieniu
nieprawidłowego
i
nieznajdującego
potwierdzenia w
rzeczywistości
rozliczania czasu
pracy przy
pomocy
wspomnianego
selektora,
powinien
niezwłocznie
podjąć czynności
wyjaśniające i
dyscyplinujące
wobec
pracownika, nie
zaś dokonywać
dowolnych
zmian w
sposobie
rozliczania i
wypłacania

wynagrodzenia,
co - jak należy
rozumieć - miało
mieć formę kary
w stosunku do K.
N. i co zdaniem
oskarżonego
miało być w
pełni
uzasadnione.

Niemniej jednak
ze
zgromadzonego
w sprawie i
ocenionego w
sposób
całościowy
materiału
dowodowego w
sposób niezbity
wynika, iż
zachowanie
oskarżonego D.
B. polegające
na tym, że
jako pracodawca
– właściciel
firmy (...) w
Z. wykonując
czynności z
zakresu prawa
pracy i
ubezpieczeń
społecznych w
okresie od marca
2014 r. do
stycznia 2017 r.
w Z. uporczywie
naruszał prawa
pracownicze
zatrudnionego
przez niego
na podstawie
umowy o pracę
na czas
nieokreślony na
stanowisku
kierowcy K. N.
poprzez

nienależyte
rozliczanie i
wypłacanie diet
z tytułu podróży
służbowych,
nienależyte
rozliczanie
godzin
nadliczbowych
oraz urlopów
wypoczynkowych
i wypłacanie
wynagrodzenia
za pracę z
pominięciem
ewidencji czasu
pracy, stanowiło
realizację
znamion czynu z
art. 218 § 1 k.k.
Dla podważenia
prawidłowości
tych ustaleń nie
jest
wystarczające
subiektywne
przekonanie
oskarżonego o
braku
bezprawności
podejmowanych
przez niego
działań czy też
usprawiedliwienie
ich domniemaną
nierzetelnością
działań
oskarżyciela
subsydiarnego
jako
pracownika, na
które jednak
D. B. nie
zareagował w
sposób
niezwłoczny,
podejmując
wobec K. N.
czynności
wyjaśniające i

dyscyplinujące.
Jednocześnie
podkreślić
należy, iż
oskarżony
umniejsza
zakres i wagę
nieprawidłowości
ujawnionych
podczas kontroli
przeprowadzonych
przez PIP i ITD
w jego firmie, a
także w sposób
wybiórczy
interpretuje
treści opinii
biegłych
sporządzonej w
badanej sprawie,
wyciągając z
nich korzystne
dla siebie, choć
oderwane od
całości treści
opinii wnioski,
stara się uniknąć
lub chociażby
zminimalizować
grożącą mu
odpowiedzialność
karną. Także
zeznania
świadków J. A.
i R. R., które
skarżący uznał
za niesłusznie
pominięte,
ocenić należy
jako i
niewystarczające
dla podważenia
prawidłowości
wydanego
wyroku. Sąd
Odwoławczy
podziela przy
tym ocenę Sądu
I instancji
wyrażoną w

pisemnych
motywach
wydanego
rozstrzygnięcia,
iż świadkowie ci
nie mieli istotnej
wiedzy na temat
przedmiotu
postępowania.

Podsumowując
stwierdzić
należy, iż w
badanej sprawie,
wbrew zarzutom
skarżącego,
podstawą do
wydania
orzeczenia był
całokształt
ujawnionego
materiału
dowodowego i
choć wydane
orzeczenie nie
było zgodne
z postulatami
obrony, to nie
doszło do
naruszenia
zasad
wyrażonych w
art. 2 k.p.k., 4
k.p.k., 5 § 2
k.p.k., 7 k.p.k. 92
k.p.k. i 410 k.p.k.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu,
ewentualnie
uchylenie
zaskarżonego

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Pomimo częściowego uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji, co znalazło wyraz poprzez zmianę pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadziła do przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego D. B. wypełniało znamiona przypisanego mu czynu z art. 218 § 1a k.k. Jednocześnie stwierdzić należy, iż nie było podstaw do uniewinnienia oskarżonego od</p>	

<p>popelnienia zarzucanego mu czynu ani uchylenia zaskarzonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Odwoławczy</p>		

<p>utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w zakresie pkt 2 i 3 części dyspozytywnej.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcia zawarte w powołanych punktach części dyspozytywnej dotyczyły kosztów postępowania i nie były kwestionowane w wywiedzionym środku odwoławczym, nie było również konieczności ingerowania w ich treść z urzędu, dlatego też rozstrzygnięcia te, jako trafne i prawidłowe, podlegały utrzymaniu w mocy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 części dyspozytywnej przyjmując, iż zachowanie oskarżonego D. B. polegało na tym, że jako pracodawca – właściciel firmy (...) w Z. wykonując czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w okresie od marca 2014 r. do stycznia 2017 r. w Z. uporczywie naruszał prawa pracownicze zatrudnionego przez niego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy K. N. poprzez nienależyte rozliczanie i wypłacanie diet z tytułu podróży służbowych, nienależyte rozliczanie godzin nadliczbowych oraz urlopów</p>		

<p>wypoczynkowych i wypłacanie wynagrodzenia za pracę z pominięciem ewidencji czasu pracy i z podstawy prawnej skazania wyeliminował przepis art. 219 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11 § 3 k.k., zaś wymierzoną mu karę obniżył do 80 stawek dziennych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Jak już wspomniano, częściowe uwzględnienie zarzutów zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym skutkowało koniecznością zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu D. B. w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, jak i wyeliminowaniem przepisu art. 219</p>	

k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary przepisu art. 11 § 3 k.k.

Ponadto Sąd Odwoławczy, mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., obniżył wymierzoną oskarżonemu karę grzywny do 80 stawek dziennych uznając, iż kara w takim wymiarze będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego D. B. czynu, jednocześnie realizując w sposób właściwy cele kary z zakresu prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwiąże powodach uchylenia	o		
-----	-----		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
-----	-----		
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----

Zwięzłe powodach uchylenia	o	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III	Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w	

sprawie opłat
za czynności
adwokackie
zasądził od
oskarżonego D.
B. na rzecz
oskarżyciela
subsydiarnego
K. N. kwotę 840
złotych tytułem
zwrotu kosztów
zastępstwa
procesowego w
postępowaniu
odwoławczym.

Ponadto na
postawie art.
626 § 1 k.p.k.
w zw. z
art. 634 k.p.k.
Sąd Odwoławczy
zasądził od
oskarżonego na
rzecz Skarbu
Państwa opłatę
w kwocie 160
złotych za obie
instancje, której
wysokość
określono na
podstawie art. 10
ust. 1 w zw. z art.
3 ust. 1 ustawy z
dnia 23 czerwca
1973 r. opłatach
w sprawach
karnych.

PODPIS

**1.3. Granice
zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynów, za które został skazany zaskarżonym wyrokiem		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana